

Bayer Zsolt: Akkor ez tényleg proxyháború (1. rész)

2023 október 31. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Most ?szintén: ezek fognak kiállni a béke mellett, [az európai érdekekért?](#)

A volt német kancellár, Gerhard Schröder interjút adott a Berliner Zeitungnak, s amit abban az interjúban elmond, végre lerántja a leplet az orosz–ukrán háború hátteréről. Ez az interjú a legfontosabb interjú az elmúlt két évben. Ebből az interjúból kiderül, ki miért felelős valójában, s ki is vívja itt proxyháborúját ki ellen.

Persze most majd az lesz a vezérfonal, hogy Schröder Putyin embere, és az orosz narratívát közvetíti.

Tény: Schröder kancellársága után beült egy orosz gázipari cég igazgatótanácsába, ezen eleget élcelődünk mi magunk is, főleg, amikor a „haladó” (tehát az idióta és gazember és gátlástalan) világ a magyar miniszterelnököt vádolta és vádolja naponta „oroszbarátsággal”.

Ám Schröder éppen azért hiteles ebben az interjúban, mert részese volt a 2022. márciusi eseményeknek, mert őt kérték fel közvetíteni.

S akkor lássuk mindenképp, hogy mit is árul el a volt német kancellár:

„A békemegállapodás 2022 márciusában megvolt az oroszok és az ukránok között, de végül mégis megbuktak a két ország közötti béketárgyalások – állítja Gerhard Schröder volt német kancellár a Berliner Zeitungnak adott, a Bennfentes.net által szombaton közölt nagyinterjúban. [...] Arra a kérdésre, hogy a béketervet vissza lehet-e állítani, Gerhard Schröder azt válaszolta: »Igen. És az egyetlenek, akik ezt kezdeményezhetik, Franciaország és Németország«. Szerinte Olaf Scholz kancellárnak és Macron francia elnöknek kellene kiállnia az ukrán békefolyamat mellett, »mert ez nemcsak amerikai, hanem mindenképp európai ügy.« »Szerintem végzetes hiba volt Putyin részéről a háború kirobbantása. Ugyanakkor számomra egyértelmű, hogy Oroszország fenyegetve érzi magát« – fejtette hozzá a 79 éves volt szociáldemokrata politikus, aki szerint nem fenyegeti Európát senki; »ez a félelem, hogy az oroszok jönnek, abszurd«. Törökország a NATO tagja, vannak rakétái, amelyek közvetlenül elérhetik Moszkvát. Az Egyesült Államok a NATO-t Oroszország nyugati határához akarta vinni, például Ukrajnával mint új taggal. Mindezt fenyegetésnek érezték az oroszok – mondta. »Ennek vannak irracionális vonatkozásai is, ezt nem tagadom« – jegyezte meg a volt kancellár, hozzátéve, az oroszok e két keverékével reagáltak: félelem és elretolt védekezés. [...] Gerhard Schröder felidézte, 2022-ben kapott egy felkérést Ukrajnából, hogy közvetítsen Oroszország és Ukrajna között. A kérdés az volt, hogy tudna-e üzenetet közvetíteni Vlagyimir Putyin orosz elnöknek. Szólt arról is, hogy a 2022 márciusában Isztambulban Rusztem Umjerovval folytatott béketárgyalásokon az ukránok nem egyeztek bele a békébe, mert nem volt rá lehetőségük. Mindenképp, amiről beszéltek, először az amerikaiakkal kellett egyeztetniük. Közölte, az volt a benyomása, hogy semmi sem történhetett, mert minden másról Washingtonban döntöttek. »Ez végzetes volt. Mert az eredmény most az lesz, hogy Oroszország szorosabban kötődik Kínához, amit a Nyugat nem akarhat« – mondta. Úgy fogalmazott: az európaiak kudarcot vallottak. »Lett volna egy ablak 2022 márciusában. Az ukránok készek voltak beszélni a Krimről« – jelezte. Hozzátette: Szerinte az amerikaiak nem akarták a kompromisszumot Ukrajna és Oroszország között. Az amerikaiak úgy gondolják, hogy az oroszokat le lehet nyomni.”

Vegyük sorra a legfontosabb megállapításokat.

„Végzetes hiba volt Putyin részéről a háború kirobbantása [...] de Oroszország fenyegetve érzi magát.”

Ebben nem is lehet vita. S hogy Oroszország fenyegetve érzi magát, lássuk be, teljesen érthető. Miért is ne érezné fenyegetve magát, amikor az Egyesült Államok Ukrajnába, vagyis Oroszország alhasába akarja vinni a NATO-t s annak fegyverarszenálját, közöttük akár atomfegyvereket is. Emlékezzünk csak, mivel is nézett szembe a világ 1962-ben? Ezzel: 1962 júliusában hatvan szovjet hadihajó tartott a kubai partok felé, s ezeken a hajókon közepes hatótávolságú, atomtöltetű, ballisztikus rakéták voltak, melyeket aztán el is kezdtek felszerelni a szigeten, alig kétszáz kilométerre a floridai partoktól, San Cristobal mellett. Mindezt az amerikaiak felderítő gépei észlelték, ám Kennedy elnök hónapokig titokban tartotta az információt az amerikai közvélemény előtt. Ugyanis még nem döntöttek el, mi legyen a válaszlépés.

De – és ezt tartjuk szem előtt! – az nem volt kérdés, hogy legyen válaszlépés, hiszen egy ilyen lépést az Egyesült Államok nem hagyhat figyelmen kívül.

Végül Kennedy elnök október 22-én intézett televíziós beszédet az amerikai nemzethez, amelyben bejelentette, hogy minden Kubából az Egyesült Államok ellen indított támadást úgy értékelnek majd, mintha a támadás a

Szovjetunióból indult volna, továbbá Kubát haditengerészeti blokád alá vonják. De az amerikai vezetés folyamatosan napirenden tartotta egy Kuba elleni, totális invázió lehetőségét is, emellett érvelt három magasrangú amerikai tábornok, Paul Nitze, Maxwell Taylor és Curtis Lemay is. S hogy ez a lehetőség mennyire valószínű volt, mi sem bizonyítja jobban, mint hogy elkezdtek az amerikai hadiflotta összehívását Floridában. És öt nap múlva, október 27-én a világ a harmadik világháború szélére sodródott, amikor is lefekték Kuba felett egy amerikai felderítő gépet, egy másikat hajszál híján Oroszország felett, és a szovjet hadihajók közeledtek a blokád alá vont kubai partok felé. Közben a háttérben zajlottak az egyeztetések, Hruscsov felajánlotta Kennedynak, hogy kivonja a rakétáit Kubából, ha az Egyesült Államok garanciát ad a kubai vezetés elfogadására, feloldja a blokádot és kivonja atomtöltetű rakétáit Törökországból. Mindezt az amerikai elnök elfogadta, így a szovjet hadihajók visszafordultak, s a világ megúszta a beláthatatlan következményekkel járó konfliktust. (Érdekesség: az utolsó pillanatban megkötött kompromisszum mindkét vezető bukását jelentette. A szovjetek elégedetlenek voltak Hruscsov teljesítményével, aki 1964-ben meg is bukott. Míg az inváziópárti Curtis Lemay tábornok közölte Kennedyyel, hogy ez volt az Egyesült Államok történelmének legnagyobb veresége, s az elnök 1963. november 22-én halott volt, Dallasban agyonlőtték.

Tehát: 1962-ben az Egyesült államok érezte magát fenyegetve a Szovjetunió által, miután a szovjetek atomfegyvereket telepítettek Kubába, Amerika alhasába. Az Egyesült Államok félelme teljesen indokolt volt, a válaszlépések is teljesen indokoltak voltak, a történelmi igazság akkor az Egyesült Államok oldalán volt.

Teljesen érthetetlen, miért hitte ugyanez az Egyesült Államok hatvan évvel később, hogy mindennek fordítottját megteheti, és az oroszok (pláne Putyin) mindezt válaszlépés nélkül hagyja majd. Talán azért, mert ez az Egyesült Államok már nem az az Egyesült Államok. Miképpen Oroszország sem egyenlő az akkori Szovjetunióval. Mindezek ellenére Putyin várhatott volna az Ukrajna elleni inváziójával, mindaddig, ameddig ki nem meríti minden további lehetőségét. S ez annak ellenére is igaz, hogy az ukránok a szó legszorosabb értelmében vett népiertást hajtottak végre az orosz ajkú kisebbség (Donyeckben többség) ellen a Majdan „forradalom” után, ami nem forradalom volt, hanem egy CIA és az USA deep state által pénzelt puccs, ugyanolyan, mint amelyet például véghezvittek Chilében Allende ellen.

De hát Biden nem Kennedy. Putyin nem Hruscsov. Ez az USA nem az az USA. Ez az Oroszország nem a Szovjetunió. És ami a legszomorúbb: ez az Európa már nagyon nem az az Európa.

Nézzük akkor a második fontos megállapítást:

„Arra a kérdésre, hogy a béketervet vissza lehet-e állítani, Gerhard Schröder azt válaszolta:

»Igen. És az egyetlenek, akik ezt kezdeményezhetik, Franciaország és Németország«. Szerinte Olaf Scholz kancellárnak és Macron francia elnöknek kellene kiállnia az ukrajnai békefolyamat mellett, »mert ez nemcsak amerikai, hanem mindenekelőtt európai ügy«.

Elméleti síkon ezzel is nehéz lenne vitatkozni, ám – ismétlem – ez az Európa már nem az az Európa. A realitás ma nem ez. A realitás ma az, hogy Európa egy gyenge, akarattalan, önsorsrontó, puhatestű kis semmi lett, ezt az Európát a mai világpolitikában már senki sem veszi komolyan. Ennek a mai Európának tökéletes szimbóluma éppen a jelenlegi német kancellár, akinél tehetségtelenebb, jelentéktelenebb, ostobább és akarattalanabb kancellárja még soha nem volt Németországnak. Scholz egy senki. És semmit sem fog kezdeményezni, mert számára már nem létezik sem európai ügy, sem német ügy, alkancellárjának politikai krédója pedig így hangzik:

Mindig hányigerem volt, ha a hazaszeretet szót hallottam. Soha nem tudtam mit kezdeni azzal, hogy Németország, és ma sem tudok.

Nos, ezek „vezetik” ma Németországot. S hogy még világosabb legyen minden, íme a szimbólumok szimbóluma: ez a „német” szörnykoalíció Jennifer Morgan személyében egy amerikai állampolgárt nevezett ki államtitkárnak, aki a „német” klímapolitikáért fog felelni. Mondom még egyszer: Jennifer Morgan kinevezésével azért kellett várni, mert a Soros-birodalomból érkező radikális klímaaktivista még nem tette le a német állampolgársági esküt.

Soha, semmi köze nem volt Németországhoz, nincsenek német felmenői, egy sorosista senki, akit ez a „német” kormány csak azért nevezett ki államtitkárnak, hogy az Egyesült Államok közvetlenül osztothassa parancsait energetikai ügyekben – nyilván a német érdekeket tartva szem előtt...

Most ?szintén: ezek fognak kiállni a béke mellett, [az európai érdekekért?](#)

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló